

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: JUDr. J. F.**, nar. „X“, bytem „X“, adresa pro doručování: „X“, zastoupeného JUDr. Václavem Nygrínem, advokátem, se sídlem Revoluční 8, 400 01 Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2010, č.j. 4279/DS/2010, JID: 168085/2010/KUUK/Sur,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 22.9.2010, č.j. 4279/DS/2010, JID: 168085/2010/KUUK/Sur, se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **6 800,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2010, č.j. 4279/DS/2010, JID: 168085/2010/KUUK/Sur, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10.8.2010, č.j. MM/OK/PD/5756/10/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „přestupkový zákon“), kterých se měl dopustit tím, že dne 24.11.2009 v 16:50 hod. v Ústí nad Labem v ulici Všebořická žalobce jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky CITROEN model C5 s registrační značkou „X“ nestačil dostatečně rychle zareagovat na před ním vzniklou dopravní situaci, kdy řidička Mgr. J. Z., jež řídila osobní motorové vozidlo tovární značky FORD model Mondeo s registrační značkou „X“, zastavila za vozidlem, které vlivem situace v silničním provozu zastavilo před vyznačeným přechodem pro chodce, když v důsledku této skutečnosti

žalobce narazil přední částí svého vozidla do stojícího osobního motorového vozidla tovární značky FORD model Mondeo s registrační značkou „X“ řízeného Mgr. J. Z. (dále jen „poškozená“). Při této dopravní nehodě došlo ke zranění poškozené. Správní orgán následně shledal, že žalobce tímto svým jednáním porušil povinnosti stanovené v ustanovení § 4 písm. a), písm. b) a v ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což byla žalobci v souladu s ustanovením § 22 odst. 4 přestupkového zákona jednatelka uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč, jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, jakož mu byla rovněž uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě předně poznamenal, že rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat náležitosti v rozsahu, jenž je uveden v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V této souvislosti žalobce taktéž poukázal na ustanovení § 89 odst. 2 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, kde je stanoveno, jakým způsobem má odvolací správní orgán postupovat v případě, že proti rozhodnutí, jež bylo vydáno prvostupňovým správním orgánem, bylo podáno odvolání. Dle žalobce však žalovaný nepostupoval v souladu s těmito zmíněnými ustanoveními správního řádu.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti žalobce dále uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že skutek popsáný ve výroku napadeného rozhodnutí byl klasifikován jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona, když žalobce v důsledku porušení zvláštního právního předpisu způsobil dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví. Žalobce byl však rovněž uznán vinným i ze spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, kterého se dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k) přestupkového zákona, poruší zvláštní právní předpis. V tomto ohledu žalobce však namítl, že popis takového „jiného jednání“ ve výroku o vině není uveden, když kromě citace právní věty skutkové podstaty, nebylo možné ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistit popis jiného jednání. Dle žalobce se žalovaný s těmito odvolacími námitkami vypořádal nesprávně, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že oním jiným jednáním ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona je právě porušení ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu.

Dle žalobce žalovaný touto nesprávnou argumentací pominul, že je třeba nejprve zjistit a popsat vlastní skutek (jednání), poté zkoumat, zda a které povinnosti účastník silničního provozu popsáním skutkem porušil, dovodit, zda a která skutková podstata přestupku byla tímto naplněna, a dle toho následně skutek kvalifikovat. Pokud se měl žalobce dopustit přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona, tj. porušením zvláštního právního předpisu způsobil dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví, pak dle žalobce ono porušení zvláštního právního předpisu by mělo spočívat nejen v porušení ustanovení § 4 písm. a), písm. b) zákona o silničním provozu, ale současně i v porušení ustanovení § 19 odst. 1 téhož zákona, tj. že žalobce jako řidič osobního motorového vozidla nedodržel dostatečnou vzdálenost mezi vozidly, v důsledku čehož došlo ke srážce a ublížení na zdraví jinému. Dle žalobce této právní kvalifikaci odpovídá popis výroku o vině, jenž je obsažen v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalobce totiž porušení zmíněných ustanovení zákona o silničním provozu nelze rozdělovat do dvou skutkových podstat, protože uvedené jednání naplňuje toliko jednu skutkovou podstatu přestupku, a to ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Z tohoto důvodu se proto žalobce nemohl dopustit

přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, neboť ono „jiné jednání“ již postihuje kvalifikace přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Vzhledem k uvedeným skutečnostem má žalobce za to, že tím, že byl uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, došlo k porušení zákona, neboť v daném je jednočinný souběh obou zmíněných přestupků vyloučen.

V další části žalobce jednak poukazoval na rozpory mezi jednotlivými výpověďmi poškozené, a jednak na to, že dle názoru žalobce správní orgán I. stupně provedené důkazy hodnotil rozporně. Pokud se týká výpovědi poškozené, žalobce poukázal na to, že poškozená předně uvedla, že před jejím vozidlem u přechodu pro chodce zastavilo jiné vozidlo, a proto poškozená následně též zastavila. Žalobce dále poukázal na to, že v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 24.11.2009 a v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 20.12.2009 byl uveden chodec, když však ve výpovědi před správním orgánem ze dne 12.4.2010 byli naopak uvedeni chodci. Poškozená v tomto směru doplnila, že než se stačila se svým vozidlem rozjet, když před ní zastavené vozidlo již odjelo, ucítila náraz do zadní části svého vozidla.

Dle žalobce však žalovaný tímto způsobem popsany skutkový děj zcela nepřevzal, neboť ve výroku o vině svého rozhodnutí konstatoval, že poškozená zastavila, načež žalobce nestačil reagovat, a v důsledku této skutečnosti proto narazil do jejího vozidla. Dle žalobce správní orgán I. stupně v tomto směru v souladu s verzí žalobce dospěl k závěru, že k nárazu do vozidla poškozené došlo v okamžiku, kdy poškozená zastavila, a nikoliv v okamžiku, kdy se chtěla poškozená rozjet. Z této skutečnosti žalobce dovozuje, že na podkladě výpovědi poškozené lze učinit závěr, že se svým vozidlem na místě stála relativně delší dobu. Nejprve musela zastavit před jedoucím vozidlem, vyčkat než chodec (chodci) přejde (přejdou), nechat před ní stojící vozidlo odjet, a teprve v okamžiku, kdy se chtěla rozjet, došlo k onomu nárazu. Dle žalobce by pak z výpovědi poškozené logicky vyplývalo, že žalobce musel být od vozidla poškozené v okamžiku, kdy zastavila své vozidlo relativně vzdálen, a dojíždět k jejímu vozidlu po celou dobu, co stálo na místě. V rozporu s tímto tvrzení poškozené byla po celou dobu obhajoba žalobce, jež byla navíc podpořena výpovědí svědka S. J., jenž uvedl, že poškozené žádný chodec a ani jiné vozidlo nebránilo v jízdě, proč tedy žalobkyně zastavila náhle a bezdůvodně. Dle žalobce zmíněné rozpory nebyly v průběhu dokazování odstraněny, neboť verze žalobce nebyla nijak vyvrácena. Je tomu tak zejména z důvodu, že pokud by skutkový stav odpovídal verzi žalobce, nelze v takovém případě vyloučit zavinění poškozené v návaznosti na případné porušení ustanovení § 18 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z tohoto důvodu žalobce navrhoval, aby byl přibrán znalec z oboru dopravy silniční. Žalovaný se však dle žalobce těmito námitkami nezabýval, když hodnocení výpovědi svědka S. J. žalovaný shodně pominul jako správní orgán I. stupně, když žalovaný navíc ani nijak nereagoval na návrh na přibrání znalce z oboru dopravy silniční.

Pokud se jedná o povahu zranění poškozené, žalobce poukázal na to, že správní orgán I. stupně shledal, že poškozená byla v běžném způsobu života omezena jeden či dva týdny. Žalobce v návaznosti na tento závěr správního orgánu I. stupně poukázal na jednotlivá vyjádření poškozené, jež se týkala jejího zranění. Žalobce v tomto směru především odkázal na úřední záznam o podaném vysvětlení ze dne 20.12.2009, v němž poškozená uvedla, že se zraněním nebyla omezena na obvyklém způsobu životu, když naopak ve výpovědi ze dne 12.4.2010 uvedla, že není schopna chodit se svou dcerou na procházky, když navíc ve výpovědi ze dne 1.7.2010 na shodnou otázku ohledně jejího zranění odpověděla tak, že veškeré činnosti za ní musel vykonávat její manžel. V návaznosti na rozdílná vyjádření poškozené žalobce namítal, že poškozená v řízení před správním orgánem I. stupně nebyla nijak na tyto rozpory upozorněna, když ani navíc nebyla vyzvána, aby tyto rozpory vysvětlila,

pročež zde dle žalobce vzniklo důvodné podezření ohledně objektivnosti a věrohodnosti výpovědi poškozené. Dle žalobce by navíc bylo možno dovodit, že poškozená si své subjektivní potíže postupně zveličovala. Dle žalobce se však žalovaný, ani před tím správní orgán I. stupně, těmito rozpory ve výpovědích poškozené nezabývali.

V další části žaloby žalobce uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zpochybnil závěr znaleckého posudku, v němž znalec napsal, že bolesti poškozené trvaly jeden až dva týdny. Dle žalobce s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* měl správní orgán I. stupně dovodit, že bolesti poškozené trvaly jeden týden, a nikoliv, jak uvedl správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí, více jak sedm dnů. Dle žalobce totiž nelze směšovat bolesti krční páteře se znesnadněním výkonu obvyklé činnosti, neboť dle žalobce bolest krční páteře nelze považovat za omezení běžného způsobu života. Pokud by dle žalobce poškozená byla skutečně omezena v obvyklém způsobu života po dobu alespoň jednoho týdne, pak by tuto skutečnost jistě uvedla již při podání vysvětlení dne 20.12.2009.

Žalobce dále podotkl, že dle znalce by pracovní neschopnost osoby se shodným zraněním, jaké utrpěla poškozená, trvala jeden až dva týdny. V této souvislosti žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že i kdyby poškozená trpěla bolestmi krční páteře po dobu jednoho týdne, když však v důsledku této skutečnosti nebyla omezena v obvyklém způsobu života (viz její vyjádření ze dne 20.12.2009), pak dle žalobce nelze dovodit, že jí bylo ublíženo na zdraví ve smyslu skutkové podstaty stíhaného přestupku. V této souvislosti dle žalobce s ohledem na znalecký posudek (bod č. 11) je možno zároveň dovodit, že bolesti krční páteře nemusely být jednoznačně a bez jakýchkoliv souvislostí v příčinné souvislosti s předmětnou dopravní nehodou. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že znalecký posudek měl být vypracován specializovaným znalcem (hybnost ústrojí, ortopedie), a nikoliv znalcem z odvětví soudního lékařství. Dle žalobce žalovaný k těmto odvolacím námitkám nijak neuvedl, z jakých důvodů je nepovažuje za relevantní.

Žalobce závěrem konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí není v souladu s uvedenými ustanoveními správního řádu, neboť pokud by žalovaný postupoval dle těchto ustanovení, musel by nutně dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné. Jelikož se však tak nestalo, žalobce proto navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když současně požaduje, aby mu byly i přiznány náklady soudního řízení.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K samotné žalobě žalovaný uvedl, že hlavním podkladem pro správní řízení vedené správním orgánem I. stupně byl spis zpracovaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Severočeského kraje. Dle žalovaného tento spisový materiál dostatečně a přehledně dokumentuje zjištěné skutečnosti. Žalovaný v této souvislosti především zdůraznil, že daný spisový materiál obsahuje i lékařské zprávy o zranění poškozené, a to od MUDr. M. H., z nichž je zřejmé, že poškozená při dopravní nehodě kromě jiného utrpěla zhmoždění krční páteře a pravé kyčle, pročež byla v pracovní neschopnosti od 24.11.2009 do 31.12.2009. K obdobnému závěru dle žalovaného v lékařské zprávě dospěl i MUDr. K. E., jenž v této zprávě uvedl, že poškozená při shora popsané dopravní nehodě utrpěla blok krční páteře a zhmoždění pravé kyčle s předpokládanou dobou léčení 7 – 10 dnů. Žalovaný v tomto ohledu dále poukázal na to, že správní orgán I. stupně v návaznosti na ustanovení § 56 správního řádu nechal vypracovat znalecký posudek, z něhož vyplynulo, že poškozená při této dopravní nehodě utrpěla pohmoždění krční páteře a pravé kyčle, přičemž ze znaleckého posudku taktéž vyplynulo, že obě tato zranění poškozená utrpěla při dopravní nehodě, když

krční páteř poškozené byla pohmožděna náhlým nuceným záklonem bezprostředně následovaným nuceným předklonem hlavy účinkem sil z nárazu druhého vozidla zezadu. Pohmoždění pravého kyčelního kloubu zase vzniklo nepřírodným zatížením a případným pohybem kloubu při stržení těla poškozené dozadu v okamžiku nárazu druhého vozidla do zadní části vozidla poškozené. Žalovaný dále doplnil, že dle praktické lékařky pracovní neschopnost poškozené trvala 5 týdnů a byla vynucena obtížemi, jež vyplynuly z dopravní nehody. K tomuto žalovaný dodal, že pokud by stejným způsobem byla zraněna osoba, jež byla před tímto úrazem úplně zdravá, pracovní neschopnost by mohla být výrazně kratší (jeden až dva týdny). Dle žalovaného z předestřených skutečností jednoznačně vyplývá, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona, neboť při provozu na pozemních komunikacích došlo k porušení zvláštního právního předpisu, a v důsledku této skutečnosti k dopravní nehodě, při níž bylo jinému ublíženo na zdraví. K uvedenému žalovaný ještě doplnil, že délka pracovní neschopnosti je důležitým kritériem pro posuzování pojmu „ublížení na zdraví“, a to i v případě, kdy nejsou zanechány trvalé následky. Dle žalovaného uvedené ublížení na zdraví vykazuje takový stupeň nebezpečnosti pro společnost, aby ho bylo možno považovat za přestupek dle ustanovení § 2 odst. 1 přestupkového zákona. S ohledem na všechny zmíněné skutečnosti žalovaný tento bod uzavřel konstatováním, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že došlo ke zranění poškozené, považuje za dostatečný a splňující podmínky dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, protože námitka žalobce pokládá za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že ve výroku o vině je nedostatečné uvedení přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, žalovaný uvedl následující. Tohoto přestupku se při provozu na pozemních komunikacích dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až k), poruší zvláštní předpis. Dle žalovaného v tomto případě žalobce porušil ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť ze správního spisu je zřejmé, že žalobce prokazatelně porušil toto ustanovení, když jako řidič vozidla jedoucího za vozidlem poškozené, jež zastavila před vyznačeným přechodem pro chodce, nestačil na danou situaci dostatečně reagovat, když přední částí svého vozu narazil do stojícího vozidla poškozené, čímž dle žalovaného tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Z tohoto důvodu žalovaný pokládá námitku žalobce za nedůvodnou.

Nadto žalovaný dodal, že žalobcem bylo sice v rámci jednoho jednání porušeno jednou ustanovení § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu, nicméně dle žalovaného však tímto jedním porušením došlo k souběžnému naplnění skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h), jakož i ustanovení § 22 odst. 1 písm. l), přestupkového zákona, což bylo dle žalovaného ostatně uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V takovém případě se podle žalovaného sankce ukládá dle ustanovení § 12 odst. 2 přestupkového zákona za nejpřísněji postižitelný přestupek, což byl v tomto případě přestupek dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona. Žalovaný sice uložené sankce shledává velice přísné, nicméně z důvodu, že uložené sankce byly správním orgánem I. stupně uloženy na dolní hranici stanovené zákonné sazby, žalovaný z tohoto důvodu do výše uložených sankcí nemohl nijak zasáhnout.

K námitce údajných rozporů ve vyličení skutkového děje bezprostředně před dopravní nehodou žalovaný uvedl následující. Dle žalovaného výpověď svědka S. J. ze dne 12.4.2010 v žádném případě nevyvrací průběh nehodového děje, jak byl uveden v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalovaného totiž svědectví tohoto svědka nevyvrací skutečnost, že žalobce nestačil zareagovat na zastavení vozidla jedoucího před ním, tj. vozidla, jež bylo řízeno poškozenou, a že žalobce narazil přední částí svého vozidla do stojícího vozidla, čímž

se dle žalovaného prokazatelně dopustil výše zmíněných přestupků. Z tohoto důvodu proto žalovaný i tuto námitka žalobce považuje za nedůvodnou.

Závěrem žalovaný s ohledem na veškeré zmíněné skutečnosti navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v podané žalobě namítl, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil několik námitek. Jde především o námitku nesprávné kvalifikace stíhaného jednání jako přestupku dle § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona v souběhu s přestupkem dle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Dále žalobce v odvolání namítal rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků, a to jak ve vztahu k samotnému průběhu skutkového děje, tak i ve vztahu k míře omezení poškozené ve výkonu běžného způsobu života. Žalobce rovněž v odvolání namítal, že pro posouzení způsobu pohybu obou vozidel měl být přibrán soudní znalec z oboru dopravy. Ve vztahu k posouzení následků poškozené z dané dopravní nehody žalobce v odvolání namítl, že se domnívá, že ublížení na zdraví u žalobkyně nedosáhlo takové intenzity, aby byla omezena v obvyklém způsobu života. Současně namítl, že k znaleckému posouzení, zda bolesti krční páteře poškozené byly důsledkem dopravní nehody, či pouze projevem její chronické choroby, měl být přizván specializovaný znalec se specializací na hybnost ústrojí či ortopedii a nikoli znalec z odvětví soudního lékařství.

V ustanovení § 89 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, je mimo jiné uvedeno, že odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z uvedeného ustanovení dle soudu vyplývá nejen to, že jinými nedostatky, než namítanými účastníkem řízení případně dotýkajícími se veřejného zájmu se odvolací správní orgán nesmí zabývat, ale i skutečnost, že odvolací orgán se musí zabývat správností napadeného rozhodnutí v rozsahu všech námitek uvedených v odvolání. Pokud některou námitku opomine, je pak takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí velice podrobně popsal průběh správního řízení před orgánem prvního stupně včetně rekapitulace obsahu výpovědí jednotlivých svědků a obsahu spisu o dopravní nehodě vyhotoveného policií. Dále se žalovaný vypořádal s námitkou týkající se nesprávné kvalifikace stíhaného jednání. Ovšem ostatními výše uvedenými námitkami se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.

Žalovaný se tedy v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami, které vznesl žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V důsledku této

skutečnosti shledal soud žalobou napadené rozhodnutí zatížené vadou řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Soud poznamenává, že k otázce hodnocení rozporů ve výpovědích svědků se sice vyjádřil žalovaný ve vyjádření k podané žalobě. Ovšem tímto opožděným vyjádřením již výše uvedený nedostatek žalobou napadeného rozhodnutí nemohl zhojit. K ostatním námitkám žalobce obsaženým v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se žalovaný nevyjádřil vůbec.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. V daném případě se jednalo o procesní pochybení v rámci odvolacího řízení, proto soud o prvoinstančním rozhodnutí nerozhodoval.

Soud rozhodl v dané věci bez jednání, přestože jeho nařízení žalobce požadoval, neboť ve věci žalobou napadené rozhodnutí soud zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a v takovém případě § 76 odst. 1 s.ř.s. stanoví, že soud zruší napadené rozhodnutí bez jednání.

Obiter dictum soud k námitce nesprávné právní kvalifikace stíhaného jednání poznamenává, že otázkou vzájemného vztahu ustanovení § 22 odst. 1 písm. a) až k) přestupkového zákona a ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona se již zabýval Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 30.1.2012, č.j. 17 A 7/2011-46, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2625/2012. V tomto rozsudku je uvedeno: *„Existence souhrnné skutkové podstaty má příčinu v tom, že nelze všechna v úvahu přicházející porušení zákona o silničním provozu presumovat v konkrétních skutkových podstatách. O vzájemném vztahu konkrétních skutkových podstat a skutkové podstaty hromadné platí, že jednání obviněného nemůže být správním orgánem kvalifikováno jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, naplnil-li svým jednáním některou z konkrétních skutkových podstat uvedených v § 22 odst. 1 písm. a) až k) téhož zákona. Pro takovou interpretaci svědčí nejen samo znění ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, ale i logika věci. Jde v podstatě o vztah zvláštní úpravy oproti obecné, kdy úprava zvláštní má před obecnou vždy přednost. Správnímu orgánu tudíž není ponecháno na volné úvaze, zda určité delikt ní jednání pachatele subsumuje pod souhrnnou skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona či pod některou z konkrétních skutkových podstat. Naplnění formálních a materiálních znaků konkrétní skutkové podstaty uvedené v § 22 odst. 1 písm. a) až k) naopak zcela vylučuje aplikaci § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona.“* S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 6 800,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 4 200,- Kč za dva úkony právní služby po 2 100,- Kč poskytnutých advokátem JUDr. Václavem Nygrínem (převzetí věci a podání žaloby § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012), a z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. června 2014

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová